Ч. 145. Субота 15 (2) липня 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цїлий рік	К 4·80
на пів року	„ 2·40
на чверть року	„ 1·20
місячно . . .	„ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	К 10·80
на пів року	„ 5·40
на чверть року	„ 2·70
місячно . . .	„ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Делькассе про францускo-анґлійский союз. — Положенє в Росиї. — Вигляди мира.

Францускі часописи оповіщують розмову, яку мав сими днями, уступивший недавно президент француских мінїстрів з одним дневникарем. Делькассе заявив ся за анґлійско-францускпм союзом. Вже не союз, але само зближенє і порозуминє має велику вартість для Франциї, бо відбирає Нїмеччинї можливість виповісти Франциї війну. „Щож — каже Делькассе — значила би нїмецка фльота на случай війни, коли би Анґлія була з нами? Що мала би Нїмеччина з своїх портів, коли би прийшло до цїлковитого їх знищеня? Таке значінє має добре приготовлена і обдумана гостина анґлійскої фльоти в Брест, а гостина францускої фльоти в Плімавт ще скріцила би зближенє між Франциєю а Анґлиєю. Францускo-анґлійске порозуминє і полученє обох фльот уважають таким страшним воєнним оружиєм, що нї Нїмеччина, нї нїяка инша держава не могла би відважити ся на свою загладу на мори. Анґлійско-францускe порозуминє сотворило лїпші відносини між Росиєю а Анґлиєю“. Відтак розповів Делькассе о подробицях з послїдної кабінетної ради. Коли свої наміри що-до анґлійско-францускогo порозуминя представив, тодї скрикнули мінїстри: Але Нїмеччина може нас напасти! — Делькассе відповів: Нехай нападе, ми маємо можність їй відповісти. Вкінци сказав Делькассе, що після єго гадки, згода Франциї на конференцию в марокканьскій справі есть великою похибкою.

З Петербурга доносять до „Hamburger Zeitung“ і до „Kölnische Zeitung“, що цар наміряє поїхати з кінцем липня до Москви в товаристві ґенерала Трепова, щоби взяти участь в торжественнім оголошеню закона про скликанє державної думи. Що до того закона, доносить „Нов. Время“, що він опирає ся на проєктї мінїстра Булиґіна (ще не цїлком викінчений) а „Бирж. Ведомости“ подають ось які подробицї того проєкту: Народна дума буде мати устрій, зближений до пруского ляндтаґу, з тою ріжницею, що єї голос буде чисто дорадчий. Виборче право буде служити всїм горожанам, числячим що найменше 25 лїт віку, без ріжницї віроісповіданя, коли тілько будуть посїдати маєтковий census або відповідне своїм доходам мешканє. В той спосіб виборцями, а заразом послами можуть бути ті, що оплачують податок від мешкань першої до осьмої катеґориї включно, а надто всї викуповуючі сьвідоцтва на право промислу і торговлї. Вибори послів будуть переводити ся при помочи жеребів. На случай рівного числа голосів наступить льосованє. Проста більшість голосів буде рішати. На случай недостачі доконечно потрібного числа послів, будуть переводити ся доповняючі вибори. Система виборів так устроєна, що кождих 80 виборців вибере з поміж себе і зпоміж осіб, управнених до того одного посла. Та система остає без зміни рівнож що до селян, які на сїльских зборах будуть вибирати членів повітових виборчих зборів, в котрих вже возьмуть участь міщани і властителї більшої посїлости. Войскові і урядники полїциї не будуть анї виборцями, анї не будуть мати права пасивного вибору. Проєкт по остаточнім зредаґованю радою мінїстрів прийде перед державну думу в такім комплєтї, в якім знайде ся в данїй порі. До того довідує ся „Слово“, що проєкт прийде може прямо під санкцию царя, а на всякий спосіб єго оголошенє має збути ся безусловно дня 28 або 29 с. м.

В Одесї настав взглядний спокій і житє зачинає плисти звичайним руслом. Описи знищеня страшні, а вияснення про причини заворушень згідні всї в тім, що викликали їх на свою руку „босаки“ т. є. двигарі, котрих кільканайцять тисяч працює заєдно в пристани. Допервa пізнїйше революцийонїсти старали ся надати тому рухови якийсь демонстрацийний і сьвідомий цїли напрям, однако з невеликим успіхом. Тим неменше розрухи обхоплюють чимраз ширші круги в краях над Чорним морем. В володимирскій і тифлиский ґубернії революцийний рух вже вибухнув. В Тифлисї кинено бомбу, страйк обняв цїле місто, в Іванохів. А замість нас пійде Катерина Афанасєвна до пекла!

Міша і Ваня.

(З росийского — Салтикова-Щедрина).

В передній комнатї сидять два хлопцї Ваня і Міша і ждуть на поворот панї. Вже майже північ, а панї все ще не приходить; лоєва сьвічка вже значно надгоріла, єї мутна і дрожача полуминь осьвічує лише лиця обох товаришів і стіл, при котрім сидять; в горі і по кутах темно. В цїлім домі гробова тишина; служницї вже давно повечеряли і пішли з кухнї, аби покласти ся спати, приказуючи хлопцям сейчас їх збудити, скоро верне панї. У вікнах показує ся деколи щось біле, заясніє і знов щезає; то сніг паде, але хлопцї гадають, що до вікна заглядає голова трупа і тремтять.

Ваня, хлопець більший, сильнїйший, чорнявий і з чорними очима; він впевнює Мішу, що нїчого не боїть ся, що раз бачив правдивого мерця і не боявся.

— Я нїчого не бою ся — каже він, мимохіть блїднїючи, коли студений зимовий вітер ударить в мури паньского дому. — Менї лиш нудно, бо з тобою не можна нїчого почати.

— А як ми згоримо? — питає Міша боязливо.

— Не можемо згоріти — відповідає Ваня таким пересьвідчуючим голосом, що Міша сейчас успокоює ся.

Міша, цїла противність Ванї, то слаба, нервова, блїда дитина, з ясною головкою і великими, синїми очами. Він часто глядить на стелю і збільшаюча ся там темнота лякає єго, так що він трясе ся і кулить ся ще більше.

В хвили, коли ми з ними запізнали ся, вели они між собою живу, але трохи дивну розмову.

— Від зимного ножа мабуть болить? — питає Міша, глядячи Ванї в очи.

— То лиш хвильку болить, але відтак нї! — відповів Ваня, гладячи мов який опікун голову Міши.

— А пригадуєш собі, як кухар Міхей підрізав собі горло? Спершу він також хвалив ся: Переріжу собі горло, заколю ся! А як потягнув раз ножем по горлї і як показала ся кров...

— То й що з Міхеєм? Міхей дурак! Єго відтак вилїчили, але на що? І все називали єго дурнем. Але ми так будемо різати, що нас вже не вилїчать.

— Ти приладив ножі, Ваню?

— Чому нї! Вже рано сховав я їх. Уважай лиш, аби ти відтак не подав ся!

Міша тихо зітхнув; єго очи гляділи на догараючу сьвічку.

— Чи не справити сьвічок... послїдний раз! — сказав легко зворушеним голосом.

— Що будеш справляти? Кажу тобі, Міша, коли ми то тепер зробимо, то пійдемо сейчас до раю, бо ми тепер малі і не маємо гріхів. А замість нас пійде Катерина Афанасєвна до пекла!

— А Івановн Василичеви не стане ся нїчого задля нас?

— Ну, Іванови Василичеви, може бути, але Бог помилує, бо він не є сам паном.

— Катерину Афанасєвну будуть імовірно мучити?

— І як ще, брате, будуть єї мучити; нехай Бог заступить! Насамперед повісять єї за ребро на зелїзний гак; відтак буде мусїла босими ногами ходити по розпаленій блясї, відтак розпалену сковороду лизати язиком, а по плечах будуть єї бити зелїзними кнутами... Є тілько мук, що не можна їх і перечислити.

— А як Катерина Афанасєвна не видержить?

— Що, она, той чорт; небій ся, видержить! А там, брате, не журять ся тим! Там, братчику, мусиш терпіти. І хоч не можеш видержати, то мусиш терпіти!

Розмова на хвилю умовкла. Нараз завив на улици пес так жалібно і сумно, як лиш уміють пси вити.

— Видиш, Трезор чує мерця! — сказав Міша зміненим голосом.

— Ну, а як чує! Певно що чує. А ти зараз боїш ся.

— Нї, Ваню, не бою ся, я лиш так сказав... Я лиш гадаю, як то може бути, що пес все зачує мерця?

— Тому, бо пес є приятелем чоловіка. Кінь єсть вправдї також приятелем чоловіка,

ві, володимирскої ґубернії, знищено телеґраф, зелізничий шлях, богато домів і склепів та підкладано огонь, в Баґермі завмер всякий торговельний рух. В Ковні жиди демонстрували і били шиби.

Справа росийско-японьского мира поступає наперед о стілько, що повновластники обох держав вже вибрали ся в дорогу до Вашинґтону. Berl. Tageblatt доносить з Петербурга, що вигляди мира поліпшили ся значно, бо жаданя Японців не суть такі, щоби не надавали ся до принятя. Тілько що до відшкодованя жадають за богато, але і в тім напрямі може наступити порозумінє. — Однак скромність Японії може бути тілько тимчасова, бо рівночасно она розвиває на поли війни оживлену діяльність, щоби до кінця лиця осягнути як найбільший успіх. Занятє Сахалина Японцями, що збуло ся перед кількома днями, заважить тут чимало, бо Японці, котрі доси обертали ся на корейскій та хіньскій території, вступили тут на росийску. Рапорти Линевича звучать дуже малодушно, і подають сьвідоцтво, що не тілько Японці притісняють Росиян, але і серед їх армії вкоренила ся цілковита деморалізация. Нема сумніву, що заки повновластники станууть в Вашинґтоні, Японці займуть Кірин і станууть аж під Харбіном, а може і начнуть облягати Владивосток.

Новинки.

Львів, дня 14 липня 1905.

— **Є. В. Цїсар** жертвував з своїх приватних фондів 100 К на будову церкви в Плетеничах, перемишляньского повіта.

— **На курс управи тютюну,** що відбуде ся в Теребовли від 17 до 29 с. м. покликала кр. рада шкільна отсих учителів: Вол. Крижановского з Більча зол., Йос. Ганиша з Борщева, Йос. Берната з Худиївець, Л. Домбровского з Михайлівки, Як. Скавиньского з Більківця, Йос. Турчаньского з Медведовець, Йос. Фенца зі Шманьковець, Евст. Дорожиньского з Серафинець, Юя. Садовского з Целїєва, Олекс. Демянчука з Острівця, Вас. Тиська з Балинець, Ом. Корибутяка з Кобак, Йос. Ременюка з Дрищева, В. Любковского з Видинова, Бр. Сенковского з Волчкова, Йос. Добриньского з Задростя, Андр. Махальского з Бракулї нової і Мих. Маєвского з Жежави.

— **Курс для громадских писарів,** що буде тревати чотири місяцї, розпічне ся дня 16 серпня с. р. при краєвім видїлї у Львові. Кандидати, що хотять убігати ся о принятє на згаданий курс, мають внести на руки дотичного повітового видїлу власноручно написане подане, заосмотрене слїдуючими документами: 1. метрикою роджения, 2. послїдним шкільним сьвідоцтвом, 3. сьвідоцтвом моральности, 4. короткою житеписею, іменно чим кандидат займає ся до сего часу і де перебував, 5. сьвідоцтвом убожества, коли кандидат наміряє старати ся о запомогу з повітового або краєвого фонду і 6. сьвідоцтвом своєї зверхної власти, коли есть в публичній службі. Не можуть бути приняті на курс: особи карані за злочини, за проступки з користолюбности або против публичної моральности, за пиянство, видалені в дисциплїнарній дорозї з публичної служби і взагалї особи доганного поведеня. Внесені просьби мають повітові видїли переслати до краєвого видїлу найдальше до 30 липня.

— **Нові вибори до повітової ради в Бродах** розписала Президия ц. к. Намістництва: з сїльских громад (9 членів) на день 11 серпня, з міст і місточок (8 членів) на день 14 серпня, з круга найвисше оподаткованих в промислї і торговли (1 член) на 16 серпня і з більшої посїлости (8 членів) на 17 серпня.

— **Кінське мясо.** Галичина заосмотрює Відень не лише в волове і теляче мясо, а також в кіньске. Вивіз галицких коний до Відня відбуває ся на досить велику скалю з цїлої Галичини, а найбільше з Кракова. Посередники купують коні не тілько на ярмарках, але відкуповують також старі, „переїзджені“ коні від фіякрів і ріжних закладів, що уживають коний; купують коні, що підпали якомусь випадкови, пр. зломили ногу. Найбільше коний їде до Відня в осени, коли пільні роботи покінчені, а наша дорожів. Особливо минувшого року через довгу посуху була цїна коний дуже низька. За 20 корон купували коня — разом зі шкірою.

— **Огнї.** В селї Недїлисках, бобрецкого повіта, погоріли три селяньскі загороди. — В Ланках коло Вібрки погоріло послїдного тиждня кілька хат, при чім згорів один чоловік. — Дня 8 с. м. знищив огонь більшу половину села Гарклєвої коло Нового Торгу.

— **Сїльска траґедия.** В селї Черневі, бобрецкого повіта, жив 25-лїтний нарубок, що вийшовши з войска, постановив оженити ся. Вибір его упав на одну хорошу молоду місцеву дївчину, що вневнювала его о взаїмности своїх чувств. Минувшого тиждня вибрав ся він в ночи відвідати свою суджену. Прибувши там, застав він у неї 21-лїтного паробка, котрий від часу до часу заходив до неї ночию з сусїдного, о півтора милї віддаленого села. Пересьвідчивши ся о зрадї судженої, попав він в таку злість, що не надумуючи ся нї хвильки, розбив одним ударом голову свого суперника на три части. Налякана дївчина утїкла, а злочинець віддав ся сам добровільно в руки суду.

— **Жертва купели.** В ставі ґр. Ляпцкороньского в Тартакові, сокальского повіта, утонув онодї в часї купели 14-лїтний Іван Процик, син селянина з Бобятина.

— **Смерть від грому.** З Самбора доносять: В часї бурї убив тут онодї грім 16-лїтного пастуха, Стефа Гречуха, що пас в поли худобу.

— **Скажений пес.** В Мокротинї, жовківского повіта, покусав скажений пес сина тамошного пароха о. Решетиловича. Хлопця відвезено до Кракова до заведеня дра Буйвида.

— **Строгий засуд.** Войсковий суд в Альтонї в Німеччинї, видав недавно дуже строгий засуд. На лаві обжалованих засїло двох пруских вояків: Штрауер і Кроґман. Допустили ся они підчас вправ, на які їх покликано, малої провини і за те мали по вправах відсидїти по кілька тиждні арешту. В тій цїли вже по розпущеню прочих резервістів, їх задержали в касарни, звідки мали бути відставлені до войскових арештів в Гарбурґ. Тимчасом они, уважаючи ся вже за цивільних, замість щоби в означену годину ставити ся, пійшли до кантини і почали там пити. Фельдвебель, пійшовши по них, доперва по довшій намові склонив їх до послуху, але коли їх відставлено до Гарбурґа, оба ставили опір патрулї, а навіть хотїли утїкати, притім на двірци зробили галабурду. Ставлені за те перед войсковий суд, толкували своє поступоване нетверезим станом, а також тим, що по укінченю вправ уважали ся за цивільних. Однако їх толковане не богато помогло, бо прокуратор войсковий узнав їх поступки за бунт против войскової власти і зажадав для одного 13 лїт, а для другого 11 лїт тяжкої вязниці. Трибунал став на тім самім становищи, але обнизив кару на 7 і 6 лїт вязниці.

але не має того розуму, а пес розуміє всьо і тому зачує мерця.

— А як би ми, Ваню, потопили ся?

— Ти дурний, Мішa! Скажи менї насамперед, яка тепер вода? Скажи, тепер лїто, чи що?

— Правда, тепер вода зимна... вскочиш до води, то не видержиш.

— Так. Аби утопити ся — мусиш влїзти в полонку, відтак почнеш тріпати ся і ще вилізеш назад; а подумай, які муки перетерпиш. А ножем зручнїйше; ножем потягнеш лиш раз — і вже тебе нема! Очивидно, треба сильно притиснути....

— І нїхто нас більше не буде бити! — шепнув Міша.

— Нїхто не буде нас бити! Ангели возьмуть твою душу і понесуть перед престол Бога.

— А Бог — нїчого не скаже?

— Бог спитає: Чому ви, раби Божі, не ждали свого часу? Чому, спитає він, глядали ви перед часом смерти? А ми оповімо Єму всьо.

— Ми скажемо Єму всьо, як нас Катерина Афанасєвна мучила, яке тяжке було наше житє, як нас кождого дня били... Всї нас били....

Міша спустив голову; здержувані доси сльози поплили струєю з его очий. І сльози плили, плили свобідно без напруженя, без перепкоди, як пливе обильне жерело з переповненої груди матери землї. Ваня почав потїшати ридаючого.

— Але завтра виведемо в поле Катерину Афанасєвну — говорив він. — Завтра прийдуть до неї гостї і не буде кому услугувати.

Міша зітхнув у відповідь.

— А я поховав також всї ножі — говорив Міша дальше — не будуть мати чим їсти.

Але Міша не міг успокоїти ся; Ваня силував ся, аби его розірвати; насамперед очистив сьвічку, відтак заглянув у вікно і сказав:

— І вітер; який вітер зірвав ся! Диви, диви!

Вкінци засьпівав тонким голосом: „Ах, ви ночи, наші темні ночи!“

А Міша не лише плакав дальше, але при звуках пісні ще більше зворушив ся.

— Плаксун! — сказав Ваня нетерпеливо.

В салї став бити годинник. Почувши хрипкі удари, Міша затремтїв, зітхнув ще раз глубоко і перестав плакати.

— Вскорі прийде панї — сказав боязливо, числячи дванайцять ударів.

— Зажди — скоро! — відповів Ваня. — Ех, тепер було би приємно трохи переспати ся.

— Нї, не спи вже, Ваню, бій ся Бога!

— Може ти боїш ся?

— Бою ся! — признав ся Міша і цїлком скулив ся.

— Ну, то ти дурак! Кілько разів я тобі вже сказав, що там нема нїчого! — научав его Ваня, показуючи на двері, що вели на темний коридор. — Хочеш, я сейчас там пійду?

Однако не виповнив своєї погрози. Они замовкли, але рівночасно заволодїла дивна, сумна, стискаюча за серце тишина. Хлопці глядїли заєдно на дрожачу полумінь сьвічки; Ваня сував, сильно притискаючи, великим пальцем по столї, при чім великий палець дрожав. На подвірю знов завив пес.

— Чуєш, чуєш? — сказав Ваня і зараз спитав: — А де тепер Оля, Мішо?

Оля була сестра Міши. Она була хороша, білява, блїда дївчина, дуже подібна до брата; мала вісїмнайцять лїт. Перед пів роком нагле, незнати куди, пропала і між службою ходили всїлякі вісти про ту загадочну подію. Оповідали, що утїкла перед тяжкою службою, але були й такі, що казали, немов би она хотїла укрити свій встид. Певне було лиш то, що она пійшла одного рана до потока з білєм і більше не вернула; на березї найдено кіш з непраним білєм, але єї одежи і самої прачки не удало ся віднайти. Певним було також і те, що перед двома днями утято їй коси і она задля того страшенно плакала і нарікала.

Панї присягала і била ся в груди, що та погана дївка, Оля, не утопила ся задля лихого поведеня з нею, лише, аби уникнути встиду. Але мимо того всього лежала на тій цїлій подїї тайна, і незвістно було, чи Ольга утопила ся чи лише утїкла. При слїдстві сказало кількох слуг, що житє Ольги „не було добре“; але комісар, що вів слїдство, не вірив в то.

— Ви всї брешете! Кажіть правду і не брешіть! — сказав до сьвідків і приказав покликати Катерину Афанасєвну.

— Катерина Афанасєвна зітхала і покликувала ся на те, що у неї люди живлять ся мясом. Візвано людий, питано, чи справдї дають їм їсти мясо; відповідь звучала, що дають. Комісар подумав, покректав і написав: „Властителї села дуже добре поводять ся з людьми і дають їм навіть мясо їсти“.

— Чого ви, проклятї, брехали? — обернув ся до служби.

Служба стояла блїда і змішана; деякі з них прикусували губи до крови. Катерина Афанасєвна замітила єї злі наміри і признала відповідним змілїти. Комісар почав єї потїшати і післав наляканого Івана Василевича по спірітус. Вислїдом цїлої тої історії було коротке,

Телеґрами.

Париж 14 липня. Адмірал Май в товаристві 116 офіцирів ескадри анґлійскої, що загостила до Брест, прибув сюди. На двірци приймили єго офіцири французскої маринарки.

Відень 14 липня. Президент міністрів бар. Ґавч повернув нині в товаристві шефа секциї Зіґгардта з Ішлю.

Париж 14 липня. На вчерашнім засіданю ради міскої відчитано телеґраму ради міста Праги, котра прилучує ся до нинішного републиканьского сьвята в Парижи.

Петербург 14 липня. Іменоване Віттого на повновластника мирових переговорів можна уважати довершеним.

Ішль 14 липня. Вчерашна авдиенция бар. Ґавча у Цїсаря тревала півтретя години.

Париж 14 липня. Як гадають, в Aix les Bains має відбути ся з'їзд міністрів Тіттоні'ого і Рувієра, на котрім буде обговорена справа будучого уладженя відносин на Креті.

Петербург 14 липня. Внаслїдок занедужаня ґр. Муравієв не може їхати до Вашинґтону, длятого можливе єсть іменоване Віттого повновластником.

Петербург 14 липня. Цар має підписати доповнений проект конституциї Булиґіна разом з амнестийним указом для політичних перестуцників.

Петербург 14 липня. Мінїстерство війни одержало вість, що телеґрафічне получене між Николаєвском при устю Амура а Сахалином перерване. Численні воєнні японьскі кораблї курсують між Николаєвском а островом. Побоюють ся, що Японцї висадять свої войска при устю Амура. Росияни на Сахалинї мають — як ходять поголоски — зложити оружиє.

Кольонїя 14 липня. До Köln. Ztg. доносять з Берлина: Іменоване Віттого першим повновластником для мирових переговорів має то значінє, що в той спосіб буде ухилене підозрінє, немов би Росия не брала поважно мирових переговорів.

НАДІСЛАНЕ.

але значуче справоздане, яке комісар списав власноручно. Оно звучало:

— „Рано дня 24 червня вийшла з села Полянок, незвістно куди, служниця Ольга Никандрова, піддана пенсионованого штабового рітмайстра Івана Василевича Бадяцева. Она високого росту, має коротко стрижене біляве волосє, бліде лице, синї очи, рівний ніс і уста. Знаки: на лївім ніздрю малий чорний значок. Єсть підозрінє, що она вагітна. Взяла з собою спідницю в цьвіти, подаровану їй паном. Полїцийні комісарияти, в котрих округзї та дївка буде зловнена, взиває ся видати єї судови, для переданя єї властителеви".

І на тім справа покінчила ся. Катерина Афанасєвна стала на якийсь час лагіднїйшою, але по двох місяцях забула вже про подїю і почала вести житє як давнїйше.

Катерина Афанасєвна була цілковито зіпсутою женщиною, але не знаю, чи маю право назвати єї злою. Ціле місто бувало у неї і єї дім був цїлий день переповнений людьми. Цїле місто знало, які „жарти" устроює она собі з своїми Машами, Степанидами і т. д., але нїхто не сьмів тому супротивити ся. Противно, всї єї любили, бо она в своїм крузї була веселою і доброю господинею, робила многим з своїх приятелїв ріжні прислуги і всїх рівно добре приймала і гостила.

— Нині найшов ся у Катерини Афанасєвни в зупі шваб — оповідали собі про неї в місті. — А що, гадаєте, она зробила? Прикликала спокійно кухаря і веліла єму з'їсти шваба.

— Люта баба!
— Чортівска баба!

Деякимь, очивидно, приходила часом гадка: „Коби лиш Катерина Афанасєвна з своїми жартами коли не зловила ся!" — Але ясна річ, що той сумнів поставав не задля жартів, лише задля слївця „зловити ся!" Самі бо жарти служили лише до обявлюваня свого рода остроумности, котрої кровавости нїхто не замічував і свого рода вигадливости, котрої злоби нїхто не підозрівав.

— Сеню, ходи сюди, лижи печ! — говорили до Сеня.

Сень лизав печ і попік собі язик; відступив цїлком червоний; єго лице було неприродно набрязкле а в очах появили ся сльози.

— Будеш ще вити, дурню? — говорили одні.

— Яке лице! — кричали другі.

І вибухав загальний веселий сьміх. — Сьміх — і нїчого більше....

Чиж то не ясне, що то всьо робило ся без злости, що їм не ішло при тім о те, аби Сеневи справити прикрий біль, але головно о те, яке сьмішне лице зробить Сень, коли надує ся.... І найлагіднїйші люди мовчали, коли Сеневи веліли лизати розпалену печ; навіть найлагіднїйші не могли оперти ся, аби легко не захитати ся, коли Сень по виповненю приказу відходив цїлком червоний і набрязклий.... Они мовчали і утирали ніс не длятого, немов би не похвалювали такої розривки, лише просто длятого, що час вже був такий веселий....

(Конець буде).

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2 15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підв.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5 45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск. Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева. Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10 55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12 45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский есть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).